

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 13Csp/55/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121203299
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Peter Revický
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2024:8121203299.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudcom Mgr. Petrom Revickým v právnej veci žalobcu: A. B., nar. X.X.XXXX, bytom C. D. X, XXX XX E. C. F., zastúpeného, zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, Sov. Hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov, a o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, takto

rozhodol:

U r č u j e , že úver poskytnutý na základe Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“, reg. číslo XXXXXXXXXXXXXXXX, zo dňa 15.11.2010, je bezúročný a bez poplatkov.

U r č u j e , že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“, reg. číslo XXXXXXXXXXXXXXXX, zo dňa 15.11.2010, v časti 7. Poplatky platné ku dňu uzavretia tejto zmluvy, v znení:

"Poplatok za I. upomienku 10,00 Eur splatný ku dňu odoslania upomienky, Poplatok za každú ďalšiu upomienku: 40,00 Eur splatný ku dňu odoslania upomienky.", je neprijateľná."

Žalobca má nárok voči žalovanému na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o ktorých výške rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou súdu 28.4.2021 sa žalobca domáhal, aby súd vydal rozsudok ktorým by určil, že úver poskytnutý na základe Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“, reg. číslo XXXXXXXXXXXXXXXX, zo dňa 15.11.2010, je bezúročný a bez poplatkov, a že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“, reg. číslo XXXXXXXXXXXXXXXX, zo dňa 15.11.2010, v časti 7. Poplatky platné ku dňu uzavretia tejto zmluvy, v znení tak ako je uvedená vo výroku tohto rozsudku, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, s povinnosťou žalovaného nahradiť mu trovy konania.

2.1. Žalobu odôvodnil tým, že s právnym predchodcom žalovaného uzatvoril Zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“, reg. č. 203308511211010, zo dňa 15.11.2010, na základe ktorej mu právny predchodca žalovaného, F. G. H., a.s., poskytol úver vo výške 10 990,-- eur, s 76 mesačnými splátkami vo výške 217,11 eura, ročnou úrokovou sadzbou: 10,90 %, RPMN: 13,28 %, priemernou RPMN: 11,25 %, konečnou splatnosťou: 15.10.2017. Na predmetný úver doposiaľ uhradil sumu vo výške 4 781,37 eura, pričom právny predchodca žalovaného, F. G. H., I., dňa 3.12.2015 postúpil pohľadávku na žalovaného

2.2. Žalobca ďalej uviedol, že ja jedná o spotrebiteľskú zmluvu, ktorú uzatvoril ako spotrebiteľ s právnym predchodcom žalovaného, dodávateľom finančnej služby, a vzhľadom na skutočnosť, že sa jedná o

spotrebiteľský úver, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať náležitosti podľa § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, platného a účinného v čase uzatvorenia úverovej zmluvy (ďalej len ZoSÚ), konkrétne podľa § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, a podľa § 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere s tým, že podľa § 11 ods. 1 ZoSÚ, sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1, b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

Žalobca uzavrel, že úverová zmluva, neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f/ a j/ ZoSÚ, preto je predmetný úver podľa § 11 ods. 1 ZoSÚ, bezúročný a bez poplatkov.

Dodal tiež, že v úverovej zmluve je uvedená nesprávne celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 15 975,45 eura s tým, že celková čiastka, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť, predstavuje násobok (výška mesačnej splátky x počet splátok), čo predstavuje v danom prípade sumu 16 500,36 eura (217,11 eura x 76).

Podľa žalobcu úverová zmluva neobsahuje aj správny údaj o výške RPMN, ktorý je v zmluve uvedený vo výške 13,28 % s tým, že správna výška RPMN podľa internetovej kalkulačky Ministerstva financií SR, Portálu finančnej osvety a ochrany spotrebiteľa MF SR, ktorá vyžaduje aj zadanie dátumu uzatvorenia úverovej zmluvy, je 14,36 %.

2.3. Žalobca uviedol, že žalobu o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov, a rovnako aj žalobu o určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky, podáva podľa § 11 ods. 4 ZoSÚ. Aj keď na podanie žaloby o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov, rovnako ako pri žalobe o určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky, sa podľa žalobcu nevyžaduje naliehavý právny záujem, tak on v skutočnosti má aj naliehavý právny záujem na určení, že úver je bezúročný a bez poplatkov, a to z toho dôvodu, že aj keď žalovanému dlhuje sumu 6 208,63 eura, čo predstavuje rozdiel medzi poskytnutým úverom 10 990,-- eur a ním zaplatenou sumou 4 781,37 eura, tak žalovaný eviduje voči nemu a žiada zaplatiť dlh vo výške 17 163,04 eura, teda nedôvodne odo neho žiada sumu 10 954,41 eura (17 163,04 – 6 208,63 = 10 954,41), a v takto premrštenej sume ho žalovaný eviduje ako dlžníka.

2.4. Napokon žalobca ešte uviedol, že úverová zmluva obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, a to v časti 7. Poplatky platné ku dňu uzavretia tejto zmluvy, v znení: „Poplatok za I. upomienku 10,00 EUR splatný ku dňu odoslania upomienky, Poplatok za každú ďalšiu upomienku: 40,00 EUR splatný ku dňu odoslania upomienky.“

Žalobca tvrdil, že v zmysle tohto ustanovenia, som sa mal zaviazat' na úhradu poplatkov za upomienky, a že je neprijateľné, aby spotrebiteľ znášal akékoľvek výdavky žalovaného, ktoré môžu vzniknúť s vymáhaním pohľadávky, a ktoré si on sám určil pevnou sumou vopred. Dodal, že výšku poplatkov za upomienky žalovaný žiadnym spôsobom neodôvodnil, a aj preto ich požadovanie od spotrebiteľa odporuje dobrým mravom.

Žalobca poukázal na to, že podľa § 53 ods. 4 písm. k) zákona č. 40/1964 Zb. platného a účinného v čase uzavretia Úverovej zmluvy sa za neprijateľné zmluvné podmienky považujú najmä ustanovenia, ktoré požadujú od spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nesplnením jeho záväzku. Na podporu svojho tvrdenia ďalej žalobca poukázal už len na časť odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 9C/137/2016 zo dňa 3.10.2016, v ktorom tento vyslovil názor, že „upomienky v prejednávanej veci majú jednoznačne sankčný charakter (viď ich výšku ako aj rozdielnú cenu za prvú a druhú upomienku hospodárskymi nákladmi na ich zhotovenie nepreukázanú ako aj to, že za poplatok nie je poskytované žiadne plnenie v prospech spotrebiteľa), čo treba považovať za neprípustné.“

2.4. V obdobných konaniach (o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok) spotrebiteľa zastúpený rovnakým advokátom pritom na tomto mieste obvykle ešte uvádzajú (vo vzťahu k naliehavému právnomu záujmu na určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky), že pojem neprijateľná podmienka vychádza z predpokladu, že ide o zmluvnú podmienku, ktorá napriek požiadavke dobrej viery spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán, vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa (čl. 3 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS). Uvádzajú, že túto skutočnosť je súd povinný preveriť z úradnej moci (§ 298 ods. 1 CSP, rozsudok SD EÚ C-240/98 až C-244/98), teda v tomto prípade sa nedá uvažovať o výsostnom práve spotrebiteľa, ktorý by nebol viazaný neprijateľnou podmienkou len za stavu, kedy

by sa výslovne určenia jej neplatnosti domáhal (§ 3 ods. 5 veta prvá zák. č. 250/2007 Z.z.). Poukazujú na to, že neprijateľná podmienka je absolútne neplatná (§ 53 ods. 5 OZ) a to samozrejme bez ohľadu na iniciatívu spotrebiteľa. Naliehavý právny záujem na určení neprijateľnosti zmluvných podmienok je daný zákonom a nie je potrebné ho preukazovať. Dodávajú tiež že „s týmto stavom sa vysporiadal“ aj SD EÚ v rozsudku z 21. novembra 2002, Cofidis, C-473/00, keď uviedol, že „Národná právna úprava, ktorá národnému súdu v rámci konania o žalobe podanej poskytovateľom spotrebiteľského úveru proti spotrebiteľovi a spočívajúcej na zmluve medzi nimi uzavretej, znemožňuje po uplynutí premlčacej lehoty z úradnej povinnosti alebo na základe podnetu spotrebiteľa určiť, že podmienka obsiahnutá v zmluve medzi nimi uzavretej je nekalá, je v rozpore so smernicou Rady 93/13/EH.“ (pozn. súdu: v uvedenom rozsudku sa však SD EÚ zaoberal iba povinnosťou národného súdu podľa článku 6(1) hore uvedenej smernice zabezpečiť - v konaní o žalobe podanej dodávateľom proti spotrebiteľovi ochranu spotrebiteľa v zmysle uvedenej smernice aj pri spotrebiteľovej nečinnosti – aby nekalé podmienky neboli pre spotrebiteľa záväzné. Už na tomto meste tak treba poukázať na to, že uvedené rozhodnutie sa týkalo konania o žalobe podanej poskytovateľom proti spotrebiteľovi, a nie procesných podmienok a významu opačných konaní, a v rámci toho povinnosti členských štátov „zabezpečiť“ aby spotrebiteľia neboli viazaní nekalými podmienkami, vrátane možnej odrazujúcej funkcie súdneho rozhodnutia prispievajúcej k ukončeniu používania nekalých podmienok, a teda nie primeranosti, potrebnosti, zmyslu a podmienok akýchkoľvek ďalších resp. rôznych iných súdnych konaní iniciovaných naopak spotrebiteľom a týkajúcich sa opakovane rovnakého predmetu po splnení povinnosti členského štátu podľa článku 6(1) tejto smernice, najmä ak je ochrana žalobcu ako spotrebiteľa pred ním uvedenými neprijateľnými zmluvnými podmienkami, tak ako je to aj podľa vyjadrení a vedomostí samotného žalobcu uvedených v predchádzajúcom a úvode tohto bodu odôvodnenia, našim štátom už zabezpečená – t.j. ak predmetné zmluvné podmienky už boli vyhlásené za neplatné, z ustanovenia § 53a OZ vyplýva pre dodávateľa povinnosť zdržať sa ich používania, a najmä neprijateľná podmienka je absolútne neplatná (§ 53 ods. 5 OZ), a to všetko bez ohľadu na iniciatívu spotrebiteľa - o čom žalobca, vychádzajúc z jeho žaloby, vie).

3. Žalovaný sa k žalobe a jej prílohám písomne nevyjadril, hoci ho na to súd pri príprave pojednávania uznesením podľa § 167 ods. 2 CSP vyzval s poučením, že na neskôr predložené a označené skutočnosti a dôkazy súd nemusí prihliadnuť.

4. Keďže v danom prípade skutkové tvrdenia žalobcu, ku ktorým sa žalovaný riadne a včas nijako nevyjadril, sporné neboli a išlo len o otázku ich právneho posúdenia, pričom hodnota sporu bez príslušenstva (§ 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka) neprevyšuje sumu 1000,- Eur (tzv. „drobný spor“), súd v súlade s ust. § 297 CSP, i s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti, vec napokon prejednal bez nariadenia pojednávania, a prihliadol pritom na obsah spisu a vykonané dôkazy.

5. Súd sa oboznámil so žalobou a všetkými prostriedkami procesného útoku a obrany, ktoré strany sporu počas konania uplatnili, vykonal dokazovanie všetkými predloženými listinnými dôkazmi, ktorých odpis bol stranám sporu v priebehu konania doručený (§ 204 CSP), a na základe zhodných (resp. nepopretých) tvrdení rozhodujúcich skutočností (§ 132 ods. 1, § 151 a § 186 ods. 2 CSP) a vykonaných dôkazov si osvojil podstatný skutkový stav tak (v rozsahu a obsahovej zhode s tým) ako ho v rozhodných nesporných okolnostiach v žalobe opísal žalobca, keďže jeho skutkové tvrdenia nikto nespochybnil, a ani súd nemal žiadny dôvod pochybovať o ich pravdivosti (viď prímerné § 151 ods. 1 a § 186 ods. 2 CSP), a sporný tak nebol.

I. Určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky

6. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (ďalej len „OZ“) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods. 3 OZ dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 52 ods. 4 OZ spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

7. Podľa § 53 ods. 1 OZ spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len

„neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 2 OZ za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

Podľa § 53 ods. 3 OZ ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 5 OZ neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

8. Podľa § 54 ods. 1 OZ zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

Podľa § 54 ods. 2 OZ v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

9. Podľa § 53a ods. 1 OZ ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje alebo vo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, alebo nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky, dodávateľ je povinný zdržať sa používania takejto podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi. Dodávateľ má rovnakú povinnosť aj vtedy, ak mu na základe takejto podmienky súd uložil vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie. Rovnakú povinnosť má aj právny nástupca dodávateľa.

10. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

Podľa § 3 ods. 5 veta prvá zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva.

11. Podľa § 298 ods. 2 CSP ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takej zmluvnej podmienky, nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takej zmluvnej podmienky alebo mu na základe takej zmluvnej podmienky uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie, súd aj bez návrhu výslovne uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.

12. V danom prípade sa žalobca domáhal určenia, že ním označená zmluvná podmienka týkajúca sa poplatkov za upomienky, uvedená v Zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“, reg. číslo XXXXXXXXXXXXXXXX, zo dňa 15.11.2010, ktorá je podľa jeho nespochybných tvrdení spotrebiteľskou zmluvou, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, a to aj s poukazom na to, že podľa tvrdení žalobcu ohľadom neprijateľnosti obdobnej zmluvnej podmienky súd už rozhodol aj v inom konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 9C137/2026, na ktoré žalobca v žalobe poukázal, čo žalovaný žiadnym spôsobom nespochybnil.

13. Z ust. § 53 ods. 1 OZ pritom vyplýva, že za neprijateľné podmienky (ktoré sú v zmysle § 53 ods. 5 OZ neplatné), sú považované ustanovenia obsiahnuté v spotrebiteľských zmluvách, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, s výnimkou tých prípadov (v ktorých to neplatí, resp. sa na to neprihliada), ak sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny (a sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne), alebo ak boli individuálne dojednané. Tieto kritériá neprijateľnosti zmluvných ustanovení pritom v danom prípade žalobcom napadnutej (označenej) zmluvnej podmienky týkajúcej sa poplatkov za upomienky naplnené boli, a toto ustanovenie tak neprijateľnou (a tým aj neplatnou) podmienkou nepochybne je.

14. V prvom rade súd poukazuje na to, že vzhľadom na výsledky zisťovania skutkového stavu vchádzajúceho z nespochybných tvrdení žalobcu a pasivitu žalovaného nevidí dôvod a možnosť

na odklon od právoplatného rozhodnutia o neprijateľnosti obdobnej zmluvnej podmienky s rovnakým významom, na ktoré poukázal žalobca, a ktorého dôvody súd ďalej dopĺňa.

15. Súd sa najprv zaoberal tým, či žalobcom napadnutá zmluvná podmienka nie je v zmysle ust. § 53 ods. 1 vylúčená z posudzovania jej neprijateľnosti. Takými sú pritom podľa tohto ustanovenia OZ iba zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti (jeho) ceny, a sú zároveň vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne, alebo ak boli individuálne dojednané. Tieto výluky pri napadnutých zmluvných ustanoveniach zistené neboli.

16. Hlavným predmetom zmlúv o spotrebiteľskom úvere je nepochybne spotrebiteľský úver, ktorým je podľa ust. § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „ZoSU“) dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Hlavným predmetom plnenia týchto zmlúv je teda dočasné poskytnutie finančných prostriedkov zo strany veriteľa spotrebiteľovi (a to v budúcnosti v rámci záväzku dojednaného konsenzuálne - v prípade úveru, alebo reálne priamo v čase uzavretia zmluvy - pri poskytnutí finančných prostriedkov v ostatných formách, najmä pri pôžičke) a záväzok spotrebiteľa poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úrok /keďže záväzok vrátiť peňažné prostriedky bez úrokov a ostatných poplatkov, možný inak napr. pri pôžičkách, podľa § 1 ods. 3 písm. i) ZoSU spotrebiteľským úverom nie je/.

17. V danom prípade sa napadnuté ustanovenie o poplatkoch za upomienky obsiahnuté v zmluve o úvere, ktorú formuloval právny predchodca žalovaného (ako poskytovateľ úveru), podľa svojho vymedzenia celkom zjavne netýka vyššie identifikovaného hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny (ktorým je poskytnutie spotrebiteľského úveru a jeho vrátenie so zaplatením úroku), a nebolo ani individuálne dojednané.

18. Za individuálne dojednanú zmluvnú podmienku totiž možno podľa názoru súdu považovať iba takú, ktorá obvykle buď vôbec nie je súčasťou zmluvných vzťahov dodávateľa so spotrebiteľom a bola dojednaná len na vyžiadanie spotrebiteľa, alebo bola síce ako možná alternatíva už súčasťou návrhu zmluvy pripraveného zo strany dodávateľa, no jej pôsobenie, a najmä obsah či rozsah jej úpravy, mohol spotrebiteľ pri uzavretí zmluvy reálne zmeniť či vylúčiť, resp. pri ktorej mohol spotrebiteľ dosiahnuť, že sa nestane súčasťou jeho zmluvy s dodávateľom bez toho, aby to malo vplyv na existenciu zmluvy, resp. ostatných zmluvných dojednaní. Podľa § 53 ods. 2 OZ za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa totiž nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

19. Žiadne skutočnosti svedčiacie o tom, že by si žalobca ako spotrebiteľ napadnuté zmluvné ustanovenie osobitne vyžiadal, ani to, že by bolo toto ustanovenie žalobcovi ako spotrebiteľovi zo strany žalovaného ponúknuté (navrhnuté) individuálne (preňho) - mimo obvyklého rámca návrhu (typových) zmlúv žalovaného predkladaných iným spotrebiteľom (teda že bolo predmetom ich osobitných rokovaní, aj s vysvetlením významu tejto zmluvnej podmienky a toho čo za to spotrebiteľ dostane, teda aký význam spoplatnené upomienky a ostatné úkony preňho vlastne majú, vrátane porovnania výhod i prípadných negatív tejto zmluvnej podmienky), resp. že by mal takto poučený spotrebiteľ reálnu možnosť pôsobenie tohto ustanovenia (podmienky) vylúčiť (napr. poukazom na konkrétny alternatívny návrh zmluvy alebo iné zmluvné vzťahy z tohto obdobia), totiž zo strany žalovaného ako dodávateľa, resp. jeho právneho nástupcu, v tomto konaní nijako tvrdené a ani preukázané neboli. Súd k tomu napokon poukazuje aj na to, že podľa článku 3 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách platí, že keď predajca alebo dodávateľ vznesie námietku, že štandardná podmienka bola individuálne dohodnutá, musí o tom podať dôkaz. V ust. § 53 ods. 3 OZ je následne v tomto zmysle zakotvená zákonná prezumpcia o tom, že zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané, ak dodávateľ nepreukáže opak, a ten v danom prípade preukázaný nebol. Napadnutú zmluvnú podmienku preto nemožno považovať za individuálne dojednanú, teda ani z tohto dôvodu z posudzovania jej neprijateľnosti vylúčená nie je, a preto ju súd napokon preskúmal aj vecne.

20. Súd pritom dospel k jednoznačnému záveru, že napadnuté ustanovenie o poplatkoch za upomienky, a to tzv. I. upomienky 10,- Eur a za každú ďalšiu upomienku 40,- Eur, spôsobuje celkom zjavnú

nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Uvedené poplatky majú totiž celkom zjavne sankčnú povahu, resp. povahu paušalizovanej náhrady škody, ich výška je však, a to aj vzhľadom na nedostatok obmedzenia ich opakovaného účtovania, a najmä nedostatok vysvetlenia a tvrdení o ekonomických nákladoch na administratívne úkony s nimi súvisiace (ako aj o ich dôvodoch a význame), celkom zjavne neprimeraná.

21. Podľa § 545a Občianskeho zákonníka neprimerane vysokú zmluvnú pokutu môže súd znížiť s prihliadnutím na hodnotu a význam zabezpečovanej povinnosti. Ak veriteľ nie je oprávnený požadovať náhradu škody spôsobenej porušením povinnosti, na ktorú sa zmluvná pokuta vzťahuje, súd prihliadne aj na výšku škody, ktorá porušením povinnosti vznikla, a na to, o koľko zmluvná pokuta presahuje rozsah vzniknutej škody.

22. Podľa § 53b ods. 1 Občianskeho zákonníka ak je predmetom spotrebiteľskej zmluvy poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi za odplatu, sankcie za omeškanie s plnením záväzku spotrebiteľa spolu nesmú byť vyššie, ako ustanoví vykonávací predpis.

23. Podľa § 3a ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, ak je predmetom spotrebiteľskej zmluvy poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi, sankcie za omeškanie spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov nesmú spolu prevýšiť priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov naposledy zverejnenú podľa osobitného predpisu pred vznikom omeškania o viac ako 10 percentuálnych bodov ročne a súčasne nesmú prevýšiť trojnásobok úrokov z omeškania podľa tohto nariadenia vlády.

24. V danom prípade, za primeraného použitia ustanovení o zmluvnej pokute (v zmysle ust. § 853 ods. 1 OZ), možno totiž poukázať napr. aj na to, že medzi nevyhnutné predpoklady nároku na zaplatenie dojednaných sankcií (v danom prípade poplatkov za upomienky), musí byť z právneho vzťahu v zmysle § 545a OZ (pre obmedzenie možností súdneho zníženia ich výšky) zrejmá aj hodnota a význam zabezpečovaných povinností tak, aby bolo zároveň zjavné, že výška sankcií je primeraná a zodpovedá hodnote a významu zabezpečovaných povinností. Toto však v napadnutom zmluvnom vzťahu absentuje úplne, spoplatnené úkony nemajú pre spotrebiteľa v podstate žiaden význam, tieto úkony sú bez právneho významu dokonca aj pre dodávateľa (sú nepotrebné), a navyše je zjavné, že bežné ekonomické náklady na jednoduché administratívne úkony spojené so zaslaním upomienky sú obvykle oveľa nižšie, najmä, že ich opakovaním (za ďalšie upomienky) sa určite nezvyšujú, skôr naopak. Súd nespochybňuje právo dodávateľa zabezpečiť splnenie konkrétnej povinnosti spotrebiteľa aj prostredníctvom zmluvnej pokuty, resp. upomienky, táto však musí vždy zodpovedať závažnosti porušenej povinnosti a prihliadať aj na charakter, čas a rozsah porušenej povinnosti, prípadne sa odvíjať od ujmy, ktorá porušením povinnosti vznikne, resp. reálne hrozí, čo však v danom prípade, osobitne v situácii, keď žalobca výslovne napádal neprijateľnosť týchto poplatkov za upomienky, zo strany žalovaného nijako vysvetlené nebolo. Vo vzťahu k týmto poplatkom za upomienky pritom súd poukazuje aj na to, že pre spotrebiteľský právny vzťah, vychádzajúc aj z európskej judikatúry, je typická tzv. teória skutočného plnenia, ktorá spočíva v tom, že spotrebiteľ má platiť len za skutočne dodanú službu. Za neprijateľnú zmluvnú podmienku sa považuje podmienka, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmu dodávateľa (rozsudok ESD C-26/13, I. B., J. B. D. proti K. L. M. z 30. apríla 2014, bod 58).

25. Pre úplnosť súd podporne poukazuje aj na to, že v zmysle vyššie uvedeného napadnuté zmluvné ustanovenie o tzv. sankčných poplatkoch v danej výške spadá aj do aktuálneho demonštratívneho výpočtu neprijateľných zmluvných podmienok podľa § 53 ods. 4 OZ, v zmysle ktorého za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré /písm. t)/ požadujú od spotrebiteľa plnenie za službu, ktorej poskytnutie dodávateľom v prevažnej miere nesleduje záujmy spotrebiteľa, resp. /písm. k)/ požadujú od spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nesplnením jeho záväzku.

26. Aj tento procesný súd tak dospel k záveru o neprijateľnosti napadnutých zmluvných podmienok, pochybnosti však mal o význame a prípustnosti osobitnej žaloby v časti o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky v individuálnom spotrebiteľskom spore, ktoré konajúci súd v minulosti už aj viackrát vyslovil a formuloval v niektorých svojich skorších rozhodnutiach (napr. v rozsudku vo veci 13C/372/2015, 13C/1/2016, a ďalších), v ktorých súd vychádzal z neprípustnosti individuálnej spotrebiteľskej žaloby

o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky vzhľadom na to, že žalobcovia neobjasnili a nepreukázali naliehavý právny záujem na žiadanom určení (osobitne, tak ako tomu bolo aj teraz, v prípadoch zmluvných vzťahov realizovaných viac ako 10 rokov pred podaním žaloby). Súd pritom vychádzal z toho, že naliehavý právny záujem na individuálnej žalobe o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky nijako nevyplýva (na rozdiel od toho ako to tvrdili žalobcovia) priamo z ustanovení hmotného práva podľa § 53 OZ, ani z ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa domáhať sa proti porušiteľovi na súde ochrany svojho (konkrétneho) práva (ktoré žalobcovia nešpecifikovali), a ani z ust. § 298 CSP, či poukazu na povinnosť štátu zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol takou podmienkou viazaný.

Konajúci súd v týchto veciach opakovane vyslovil názor, že ak ide len o záujem žalobcu deklaratórne rozhodnutím súdu určiť neprijateľnosť zmluvnej podmienky, o ktorej žalobca, tvrdiac s tým súvisiace hmotnoprávne dôvody, má svoju predstavu, vie, že je neprijateľná, a tiež to, že v inom konaní (ako tvrdí) už boli predmetné zmluvné podmienky vyhlásené za neplatné z dôvodu ich neprijateľnosti, že z ustanovenia § 53a OZ vyplýva pre dodávateľa povinnosť zdržať sa ich používania, a že neprijateľná zmluvná podmienka je absolútne neplatná podľa § 53 ods. 5 OZ „a to samozrejme bez ohľadu na iniciatívu spotrebiteľa“ (viď body 2.3. a 2.4. tohto odôvodnenia), tak právny záujem na tomto určení (význam tohto súdneho konania v tejto časti) - len pre to, aby o tomto (časti právneho vzťahu) nadobudol judikovanú istotu, resp. aby to bolo určené aj v tomto konaní, keď nie je zrejmé či inak vôbec bude resp. má byť toto právo predmetom súdneho konania, teda či si voči nemu žalovaný dodávateľ (napr. aj s poukazom na premĺčanie či ukončenie zmluvy) bude na súde vôbec nejaké s tým súvisiace právo uplatňovať a či je takáto súdna ochrana nejakého jeho konkrétneho práva vôbec potrebná - s poukazom na hospodárnosť konania a v zmysle predchádzania zbytočnému rozmnožovaniu sporov, nie je naliehavý. Súd k tomu poukazoval aj na to, že uvedené je ešte zreteľnejšie v prípadoch, ak je žalobca zastúpený advokátom, keď súčasťou právnych služieb advokáta je nepochybne aj poskytovanie základného právneho poradenstva, a jeho úloha a ochranná funkcia práva (tam kde právne normy pôsobia objektívne) tak môže byť a je už primerane naplnená tým, že advokát spotrebiteľovi vysvetlí, aké sú jeho práva a povinnosti a ako sa má zachovať, a nie tým, že ho bude viesť k nepotrebnému nadužívaniu právnych prostriedkov, a za každú cenu, bez rozumného a primeraného záujmu samotného spotrebiteľa, tohoto zaťažovať zbytočnými súdnymi spormi, „tlačiť“ do súdneho konania a zastupovať v ňom.

Súd pritom tiež poukazoval na to, že prípustnosť takejto osobitnej určovacej žaloby nemožno odôvodniť iba poukazom na ust. § 298 CSP, keďže toto ustanovenie je vymedzené ako osobitné oprávnenie súdu resp. osobitná náležitosť rozhodnutia v spotrebiteľských veciach (uviesť znenie takej podmienky vo výroku rozsudku), a nie ako ustanovenie oprávňujúce žalobcu na podanie osobitne k tomu smerujúcej žaloby (porovnaj k tomu aj gramatické vyjadrenie „uvedie vo výroku“ verzus možnosť požadovať aby „sa rozhodlo o určení“). Z hľadiska prvotného posudzovania žalôb a ich účelu totiž netreba stratiť zo zreteľa, že aj určenie neprijateľnosti, a teda neplatnosti zmluvnej podmienky, je nepochybne určením právnej skutočnosti, pričom pre procesnú prípustnosť takejto žaloby (a nie len povinnosť a prípustnosť s tým súvisiaceho predbežného právneho posúdenia a osobitného uvedenia jej znenia vo výroku rozsudku zo strany súdu) je preto nevyhnutné, aby v zmysle ust. § 137 písm. d) CSP možnosť takejto žaloby (vrátane s tým súvisiaceho osobitného právneho významu) vyplývala z osobitného predpisu. Súd pritom zdôraznil, že žiadne súdne konanie nemôže byť samoučelné. Žiadny osobitný predpis pritom možnosť takejto žaloby a jej osobitný význam pre daného konkrétneho spotrebiteľa nikde neustanovuje.

Konajúci súd tiež dodal, že aj z hľadiska doslovného (gramatického) výkladu ust. § 137 písm. d) CSP (umožňujúceho požadovať, aby sa rozhodlo o určení právnej skutočnosti, „ak to vyplýva z osobitného predpisu“) ustanovenie § 298 CSP (toho istého zákona) vo vzťahu k ust. § 137 písm. d) CSP nepochybne žiadnym osobitným predpisom (zákonom) nie je, a teda osobitný význam a ani osobitnú možnosť takejto žaloby pre dotknutého spotrebiteľa v zmysle ust. § 137 písm. d) CSP osobitne nezakladá, a na podanie takejto osobitnej žaloby tak individuálneho spotrebiteľa ani neopravňuje. Súd k tomu poukazoval aj na názor vyjadrený v komentovanej odbornej literatúre, podľa ktorého „hoci výpočet § 137 CSP je len demonštratívny, domnievame sa, že žaloba výlučne na určenie neplatnosti zmluvnej podmienky v individuálnom spotrebiteľskom spore už nebude prichádzať do úvahy. Pravidlom budú žaloby, ktorých obsahom je splnenie povinnosti (plniť, vydať bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu, zaplatiť primerané finančné zadostučinenie a pod. – porovnaj ods. 2 komentovaného ustanovenia) alebo určenie, či tu právo je (napr. vlastnícke), a súd bude platnosť ustanovení spotrebiteľskej zmluvy posudzovať ako prejudiciálnu otázku.“ (Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 1037.).

V súvislosti s úvahami o (ne)potrebe (naliehavého) právneho záujmu na požadovanom určení pritom konajúci súd v týchto prípadoch napokon tiež poukázal na to, že podľa jeho názoru nestačí a neprichádza

do úvahy ani iba prípadný jednoduchý poukaz na ust. § 3 ods. 3 a 5 zák. č. 250/2007 Z.z., ktorý deklaruje, že (ods. 3) každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami, a (ods. 5) možnosť spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa domáhať sa na súde ochrany svojho práva proti porušiteľovi. Uvedené ustanovenie v ods. 3 totiž deklaruje iba legitímny cieľ a účel nášho právneho poriadku v spotrebiteľských veciach, t.j. (právo na) ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami bez toho, aby z tohto ustanovenia vyplývali konkrétne práva, resp. spôsob ako má byť táto ochrana právne zabezpečená, prípadne že sa tak má stať výlučne a vždy iba v súdnom konaní, a že by táto ochrana nemohla byť, v podmienkach nášho štátu, riadne zabezpečená (podobne ako rad ďalších práv, napr. právo na ochranu pred inými neplatnými úkonmi alebo zmluvnými dojednaniami, právo na ochranu majetku a vlastníckeho práva, právo na ochranu obydlia, života a zdravia, atď.) bez nutnej ingerencie súdu už prijatím a objektívnym pôsobením všeobecne záväzných právnych predpisov (stanovujúcich napr. absolútnu neplatnosť právnych úkonov alebo ich častí, nevymáhateľnosť nemravných nárokov, ex offo kontrolu zmluvných podmienok v súdnom konaní tam, kde sa súvisiace vzťahy stanú predmetom konania na súde, a pod. – vid' aj znenie záväzku členských štátov EÚ, vrátane SR, podľa čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS „zabezpečiť“, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa). Nasledujúce ust. v § 3 ods. 5 z.č. 250/2007 Z.z. v nadväznosti na to potom deklaruje právo spotrebiteľa domáhať sa proti porušeniu ochrany svojho práva aj na súde, teda právo na súdnu ochranu, avšak, tak ako vyplýva z doslovného textu aj zrejme účelu tohto ustanovenia, malo by ísť o ochranu jeho konkrétneho práva (s prihliadnutím na jeho povahu), a (vzhľadom na absenciu úpravy ďalších podrobností) za podmienok ustanovených ostatnými zákonmi (upravujúcimi napr. súdne poplatky, právomoc a príslušnosť súdu, podmienky a prekážky konania), a nie o jeho absolútnu nepotrebnú abstraktnú ochranu v zbytočných sporoch bez praktického významu (naliehavého právneho záujmu), v ktorých nie je zjavné o ochranu ktorého jeho konkrétneho práva by vlastne pri osobitnej žalobe na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky malo ísť.

27. Všetky rozsudky, v ktorých konajúci súd ohľadom neprípustnosti a zbytočnosti osobitných žalôb o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky vychádzal z vyššie uvedených názorov (uvedených v bode 19. tohto odôvodnenia) však boli odvolacím súdom zrušené (bez vysvetlenia dôvodov zrušenia týchto rozsudkov namiesto možnosti ich zmeny v zmysle § 388 CSP, ako aj vysvetlenia individuálneho významu týchto žalôb) a vrátené konajúcemu súdu na ďalšie konanie s poukazom na ust. § 3 ods. 3 a ods. 5 zákona č. 250/2007

Z.z. a ust. § 298 CSP a právny názor, že spotrebiteľ sa vždy môže domáhať určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky (bez vysvetlenia osobitného významu týchto konaní), a to dokonca bez ohľadu na plynutie času a skutočnosť, či sú tieto zmluvné vzťahy už ukončené, a tiež bez ohľadu na to či si spotrebiteľ už splnil aspoň svoje základné (nesporné) skutočnosti a či si dodávateľ voči nemu neprijateľnú zmluvnú podmienku aktuálne vôbec nejako uplatňuje, a preto súd napokon vzhľadom na takúto rozhodovaciu prax tunajšieho odvolacieho súdu, v záujme nepredĺžovania súdneho sporu, formálne vyslovil zistenú neprijateľnosť zmluvnej podmienky, ktorej určenia sa žalobca domáhal tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku, hoci žalobca v tomto konaní nijako nevysvetlil, netvrdil a ani nepreukázal, že by bol akokoľvek nútený domáhať sa v tomto smere súdnej ochrany a uplatňovať určenie jej neprijateľnosti vo výroku rozsudku v tomto súdnom konaní.

II. Určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov

28. Obdobné závery o neprípustnosti určovacej žaloby súd v minulosti formuloval aj vo viacerých konaniach pri žalobách na určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov s poukazom na to, že takýto spor či otázka sa môže riešiť účelne ako predbežná otázka v prípadných žalobách na plnenie, a to či už zo strany spotrebiteľa alebo dodávateľa s tým, že na jej samostatnom posudzovaní tak nie je naliehavý právny záujem, osobitne v prípadoch ako je aj tento, keď na vymáhanie plnenia zo strany dodávateľa zjavne už dávno uplynuli aj všetky premlčacie doby, a požadované plnenie možno celkom jednoducho odvrátiť aj námietkou premlčania. Aj tieto rozhodnutia procesného súdu však boli doteraz vždy zrušené s tým, že spotrebiteľ sa môže vždy domáhať určenia úveru za bezúročný a bez poplatkov, a takúto možnosť formálne zakotvil aj stále platný právny predpis (§ 11 ods. 4 ZoSU). Žalobca navyše proti tomuto nároku v tomto konaní vôbec nijako nenamietal, na základe čoho niektoré senáty tohto súdu v obdobnej situácii v minulosti dokonca vydali rozsudky pre zmeškanie (napr. v konaní 12C/80/2016, 14C/23/2016, hoci

nešlo o žalobu na splnenie povinnosti podľa § 137 písm. a) v spojení s § 273 CSP), a preto súd žalobu napokon formálne prejednal aj v tejto časti.

29. Skutkové tvrdenia žalobcu o tom, že úverová zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) a j) ZoSU pritom neboli v konaní nijako spochybnené, a preto z nich súd ďalej aj vychádzal.

30. Podľa § 497 zák. č. 513/1991 Zb. (ďalej len „Obchodný zákonník“ alebo aj „OBZ“) zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

31. V prejednávanom prípade je zrejmé, že ide o právny vzťah vyplývajúci zo zmluvy o úvere, ktorá má v zmysle ust. § 261 ods. 6 OBZ povahu tzv. absolútneho obchodného záväzkového vzťahu spravujúceho sa ustanoveniami tretej časti tohto zákona. Zo skutočností uvedených žalobcom však vyplýva, že v podrobnostiach ide o nároky medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako spotrebiteľom vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a právny vzťah (zmluvu) medzi účastníkmi je preto potrebné posúdiť aj podľa ZoSU, ktorý stanovuje špeciálnu úpravu spotrebiteľských úverov.

32. Podľa § 1 ods. 1 ZoSU tento zákon upravuje práva a povinnosti súvisiace s poskytovaním spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

33. Podľa § 1 ods. 2 ZoSU spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

34. Podľa § 9 ods. 1 ZoSU zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu.

35. Podľa § 9 ods. 2 ZoSU zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka (§ 52 a 60 o spotrebiteľských zmluvách) musí obsahovať (okrem ďalších tam uvedených, pozn. súdu) tieto náležitosti:

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov

36. Podľa § 11 ods. 1 ZoSU poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak
a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1,
b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

37. Vzhľadom na to, že v danom prípade samotná zmluva, resp. text zmluvy o spotrebiteľskom úvere, na ktorý spotrebiteľ pripojil svoj podpis, podľa nespochybnených tvrdení žalobcu neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) a j) ZoSU, a je v nej uvedená aj nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa, poskytnutý spotrebiteľský úver sa podľa § 11 ods. 1 považuje za bezúročný a bez poplatkov. Preto súd žalobe napokon vyhovel aj v tejto časti, hoci u žalobcu (tak ako je uvedené už vyššie – porovnaj bod 28.) pre rozhodnutie o bezúročnosti a bez poplatkovosti tohto úveru, osobitnej s poukazom na zjavné uplynutie premlčacích lehôt na vymáhanie plnení podľa tejto zmluvy od neho ako spotrebiteľa zo strany dodávateľa, nebol zrejmý žiadny naliehavý právny záujem.

38. O náhrade trov konania súd rozhodoval v zmysle ust. § 262 ods. 1 CSP, podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

39. Žalobca bol v konaní proti žalovanému úspešný v celom rozsahu, preto mu súd voči žalovanému priznal nárok na plnú náhradu trov konania potrebných na účelné uplatňovanie tohto práva v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia. Odvolanie sa podáva na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.